

paa Kaldet, saalænge den Præst, i hvis Tid det stiftes, bliver der. Vi antage, at Bestemmelsens Hensigt er, uden varig at behrde Kaldene, at interessere Præsten i, at hverken unødvendige eller for store Laan optages. Men vi kunne ikke forsones os med, at just den Præst, i hvis Embedstid en uoprettelig Nødvendighed af at bygge eller foretage Hovedreparationer uden hans Skyld indtræder eller gjøres gjældende, skal bære hele Byrden, der i smaa Kald kan blive meget trykkelige, medens Kaldet derefter ganske fritages, eller at Lønningsfondens Deeltagelse i Byrden af Laan skal berode paa, hvorlænge Præsterne leve eller henses i samme Kald. Allermindst kunne vi ønske, at den lovgivende Magt skal indblandes i saadanne Sager om Laans Overtagelse til Gunst for enkelt Mand. Vi have derfor søgt at finde en Udvei, ved hvilken for Fremtiden Laanbyrden efter en fast og billig Regel fordeles imellem Kaldet, for at sikre Sparksomhed, og Lønningsfonden, men dog for den større Deel lægges paa denne, paa hvis Udgiftsside hele Udgiften ved Lovudkastets Forelæggelse synes at opføres.

Til § 5.

Da det hverken vilde være rigtigt eller er tilfattet at udelukke de kjøbenhavnske Præster fra Pensionsbestemmelserne (der udtrykkelig gjøres anvendelige paa de kjøbenhavnske Katecheter), men paa den anden Side Loven i de foregaaende Paragrapher kun har handlet om Præster udenfor Kjøbenhavn, medens de kjøbenhavnske Lønningsforhold først berøres i § 8, synes en Tilføielse om, at de kjøbenhavnske Præster skulle medforstaaes her, nødvendig eller dog hensigtsmæssig.

I Linie 7 foreslaaes en Redaktionsforandring, da „de“ ogsaa vilde omfatte Enterne.

Det ved Linie 18—21 gjorte Endringsforslag gaaer alene ud paa at tydeliggjøre Meningen i Henhold til, hvad vi vide, er tilfattet.

Paragraphens Slutning have vi foreslaaet ændret, fordi der her ikke synes at kunne være Tale om en Bevilling, og en Anmeldelse fra Vedkommende maa være nok.

Til § 6.

Forslaget til denne Paragraph gaaer alene ud paa at angive den, som det synes, af Sagens Natur fremgaaende Regel for et særligt Forhold i nogle Stifter med Hensyn til Udredelsen af Pensioner til anden eller tredje Enke paa et Kald.

§ 7.

Udvalgets Fleertal (6 Medlemmer) troer, at denne Paragraph, der efter Kirke- og Undervisningsministerens Motivering (Landsstingstidenden Sp. 47) tildeels synes at være bleven staaende fra en tidligere Form af Lovudkastet med et andet Lønningsystem, bør gaae ud. Forslyttelse til bedre Kald vil ogsaa herefter kunne blive Provsterne til Deel, og der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til paa anden Maade at forsøge det rigtignok ikke store Bederslag, som Provsterne nyde for en Stilling, der oprindeligt var en paa Valg berodende Tillidspost. Tre Medlemmer af Udvalget have dog troet, at den begjærte ikke store Sum (men med Udeladelse af Udgiften til en fremtidig større) bør, under de forandrede Forhold, tilstaaes til Anvendelse, hvor Provstegjæringen paalægges Præster i ringere Kald, dog med en lavere Begrænsning. De 10 Medlemmer (Bruun og Madvig) ansee det heller ikke for nødvendigt, at en senere paafølgende Befordring berører Provsten, saalænge han bliver i samme Provsteembede, det engang tilstaaede Bederslag.

Til § 8.

Den almindelige Bestemmelse i § 1 vil ogsaa komme til Anvendelse paa en til Sognekaldet ved Frue Kirke i Kjøbenhavn henlagt bethelig Tiende (alle tre Tiender af Byerne Valby og Vierslev i Hvidovre Sogn). Da der er saa ringe faste Midler til Geistlighedens Løn i Kjøbenhavn, antage 5 Medlemmer af Udvalget, at den Omstændighed, at Kjøbenhavns Geistlige ved Loven vinde Pensionsret i Fællesskab med de øvrige, ikke indeholder tilstrækkelig Grund imod at lade fremdeles et tilsvarende Betsøb anvende til Lønning af Geistlige i Kjøbenhavn, om ikke just i samme Kald.